

Van kamp tot kamp: het werkkamp Freiberg in Sachsen

Vanuit Auschwitz werd Hannelore samen met duizenden andere vrouwen in een veewagen naar het werkkamp Freiberg in Sachsen (Duitsland) gebracht. Ze moest daar dwangarbeid verrichten in een fabriek. Haar 'Meister' hield van Hannelore en zorgde voor haar. Dus kreeg ze nu en dan een extra portie brood en kleding.

Na de eerste paar dagen al fluisterde hij in mijn oor: 'In de rechter la van mijn werktafel ligt een boterham voor jou, je zult wel honger hebben! Maar laat het niemand merken.' Ik was helemaal verward van dit grandioze aanbod en bedankte hem op fluisterton.

Uiteindelijk ontdekte een jaloerse medegevangene de gunsten die Hannelore van haar meerdere ontving.

Hoe voorzichtig ik ook probeerde de geschonken boterham uit de la te pakken, de sluwe ogen van de criminele hadden het al ontdekt. Ze dreigde met luide, ordinaire stem dit voorval aan de SS-Oberscharführer te zullen doorgeven. De "Meister" werd er heel bang van en betuigde mij zijn spijt nu niets meer te kunnen geven... Maar de afgunst van de criminele tegenover mij was nu eenmaal opgewekt. 's Avonds op de slaapzalen verkondigde zij dat ze ook zou aangeven bij de SS-leiding dat ik 2 hemden bezat en ze ging verschrikkelijk te keer. Dat ik ook 2 jurken bezat had ze gelukkig niet opgemerkt... De dreigementen van de criminele werden steeds erger en dreigender en in mijn angst en paniek liep ik naar de moeder van Regina Lewkowitz, die beiden in een andere slaapzaal lagen. Zij hielp mij spontaan en robust, zoals zij was. Op mijn aanwijzing ging zij naar de criminele toe en riep: 'Wenn Sie das Mädchen nicht in Ruhe lassen, schlage ich Ihnen die Fresse ein!' (Als U dat meisje niet met rust laat, dan sla ik U op uw smoel). Dat was de taal die dat mens begreep. Ik heb daarna nooit meer last van haar gehad. Mevr. Lewkowitz in haar kordaatheid had zo een diepe en blijvende indruk op mij gemaakt, dat ik het voorval tot op heden niet vergeten heb.

Uit de schriftelijke herinneringen "Zolang er nog tranen zijn" met toestemming van de auteur - Hannelore Grünberg, P. 112, 113